

Notícies de cada barri

El dijous, dia 13 d'abril, a causa d'un bassal d'oli que un camió avariament havia deixat al mig de la carretera, prop de l'Ajuntament, va caure amb la seva «Vespa» en Valentí Sans, de ca l'Antic. Va lesionar-se seriament el genoll i haurà de fer un xic de repòs per recuperar-se. Li desitgem que això sigui el més ràpid i complet possible.

La llar dels esposos Miquel Bassa i Josefina Camp, actualment residents a Bigues, fou alegrada amb el naixement del seu primer fill, una nena que en el bateig se li atorgà el nom de M^o Neus La nostra enhorabona.

Els infants i mestres de les Escoles de La Sagrera, estan contents perquè han vist renovat el mobiliari. Unes noves taules, còmodes i modernes, han vingut a substituir els antics i quasi inservibles pupitres que ja ningú no recorda qui els havia estrenat. Una bona millora que cal agrair al Ministeri d'Educació i a qui s'hagi interessat per aconseguir-la.

SERRA

El dia 3 d'abril, contragueren matrimoni a la nostra església parroquial, els joves Josep Duran Gual, de can Duran, i Concepció Flaqué Baró, de la Tenda del Rieral. Han fixat la nova residència al nostre veïnat. Els desitgem moltes felicitats en el nou estat.

Els esposos Joan Molins i Maria Arimon, de La Tosca, passen pel feliç esdeveniment del naixement d'una filla, el passat dia 16 de febrer. Fou batejada el dia 9 d'abril i se li posà per

nom M.ª Pilar. La nostra enhorabona als pares i demés familiars.

LA VALL

El passat mes de març van contraure matrimoni, a l'església parroquial de Canovelles, els joves Jordi Badia, de can Puig, i Paquita Puig, de Canovelles. Els desitgem moltes felicitats.

Els esposos Miquel Riera i M.ª Antònia Garcia, residents a can Farell, han viscut el venturós esdeveniment, el dia 5 de març, del naixement d'una filla. Fou batejada a la nostra parròquia i se li posà per nom M.ª Pilar. Felicitem els pares i demés familiars.

SERRAT

Ha estat pavimentat el camí que baixa des de la creu de la Salve Regina fins a trobar el que travessa cap a la carretera de Caldes. Encara que de caire particular, no deixa d'ésser una gran millora pel seu mal estat fins ara, degut precisament al seu desnivell.

El diumenge, dia de Pasqua, unes famílies del Serrat rebíem la visita d'uns senyors que es diuen Jorba. Aquests senyors havien estat en aquestes cases en temps de la guerra. No havíem rebut res més d'ells. Potser per això ha estat més gran l'alegria de veure'ls de nou i trobar ja persones madures (segons diuen els nostres avis) a aquells marrecs que venien amb les motxilles a cercar el que els faltava.

Esperem que la trobada amb aquests amics, per tots agradable, sigui continuada com nosaltres desitgem i com ells ens han promès.

XEMENIES (Somni n.º 1)

Era un somni obsessiu. Es repetia nit darrera nit. Un somni quasi fantàstic, quasi inversemblant.

Potser allò que més temor inspirava d'ell era que no acabava de ser fantàstic ni inversemblant del tot. Hi havia un punt de semblança, de contacte amb la realitat, que l'omplia de neguit, malgrat no aconseguia encertar quin era exactament aquest aspecte real del somni.

Com més voltes li donava de dia, més clar i detallat se li oferia de nit, i més l'atormentava l'endemà següent. Era com una pel·lícula de cinemascop amb una qualitat d'imatges cada vegada millor, però que reclusa dintre seu un significat inassequible.

El somni començava sempre igual.

Ell pujava les escales d'una casa de pisos —la seva— que conduïen al terrat. Anava sol i amb calma. Arribava a dalt obria la porta i sortia a l'exterior.

Era una tarda d'estiu. Bufava lleuger el vent mentre el sol agonitzava en un horitzó de ciutat: xemeneies, terrats, fàbriques, antenes de televisió, roba penjada.

Al terrat trobà companyia. Eren amics seus, que geien a terra en cercle i jugaven a cartes. Estaven capficats en el joc, no s'adonaven de la seva presència.

Ell es distraigué mirant el paisatge. Li cridaren l'atenció unes xemeneies de fàbrica, altes i poderoses. Potser n'hi havia quatre o cinc. De tant en tant

vomitaven rítmicament borbolls de fum gris i espès. Ell s'hi fixà detingudament.

De cop i volta amb un dels borbolls sortí disparat un home renegrit i demacrat, que xisclà esgarrifosament mentre estirava braços i cames en un rampell desesperat. Abans de sortir un nou borboll de la xemeneia, l'home tornà cap endintre, atret per una força física superior.

L'operació es tornà a repetir a cada borboll de fum. A les altres xemeneies començà a donar-se el mateix fenomen.

Hi havia tants homes diferents com xemeneies. Tots tenien en comú l'expressió de terror al rostre, la pell cremada i la roba feta bocins socarimats.

Tots eren impulsats cap enfora i xuclats cap endins a cada nou foroll de fum. Tots xisclaven, gemegaven i s'ofegaven però no defallien del tot, com una agonia lenta de martiri.

Al principi ell no va reaccionar. Després sí. Va cridar els seus amics. Però ells geien aïllats de l'espectacle diabòlic, enfonsats en el joc de cartes. Va de carró. Ara et toca a tu. Passo. Jo també. Vuit de pic. Canvi.

Ell insistí. No veieu? D'aquestes xemeneies surten homes! S'estan cremant! Els amics no es mogueren. Continuen jugant. Set de carró i ara et toca a tu. Només un d'ells li va contestar. No sé de què t'estranyes. Són els escura-xemeneies. És el seu ofici, netejar xemeneies. Per això els contracta la fàbrica. És clar que surten mig cremats, com vols que surtin si les xemeneies són plenes de fum calent per dins. Amb el cos escuren la pols, la carcassa i les impureses que resten a la canonada interna de les xemeneies. Per això els contracta la fàbrica. És el seu ofici, netejar xemeneies. No sé de què t'estranyes.

Sí, era clar, més clar no podia ser. Era el seu ofici, netejar xemeneies... amb el seu cos. Aquells homes escravaven amb la seva vida la pols de les canonades. Per això els contractava la fàbrica. Sí, estava clar com l'aigua.

Ací s'acabava el somni.

Els amics continuaven jugant a cartes, els escura-xemeneies sortint de les xemeneies. I ell sempre es despertava sense saber l'actitud que adoptava. Continuava mirant l'espectacle? Es posava a jugar amb els seus amics? Anava a avisar algú? Es transformava ell mateix en un dels escura-xemeneies?

Era irritant, però el somni acabava sempre en aquest punt. Molt irritant.

GINESTA